

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců Mgr. Jana Šmakala a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobce: **Y. K.**, narozený dne X,
státní příslušností X,
bytem K. V.
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 1417/25, Praha,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. MV-152990-4/SO-2019 ze dne 22. 11. 2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Ministerstvo vnitra rozhodnutím č. j. OAM-434-36/PP-2019 ze dne 9. 9. 2019 zamítlo podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu a stanovilo mu lhůtu 30 dnů k vycestování. Důvod pro zamítnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

ministerstvo shledalo v tom, že žalobce ve vztahu ke svému synovi nenaplnňoval pojem skutečné péče. Syn na žalobci totiž nebyl závislý, nýbrž dosáhl finanční samostatnosti, jelikož je zaměstnaný. K odvolání žalobce žalovaná toto rozhodnutí ministerstva vnitra potvrdila a odvolání zamítla.

2. Proti rozhodnutí brojil žalobce žalobou. V ní namítl, že žalovaná hodnotila pouze důkazy v jeho neprospěch. Především účelově vykládala informace z výsledků jak žalobce, tak jeho syna. Tím žalovaná založila nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Dále žalobce namítl to, že se žalovaná nevypořádala s jeho námitkou ohledně výkladu pojmu skutečné péče. Z § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců plynou dvě kumulativní podmínky pro uznání skutečné péče: vztah rodič – dítě mladší 21 let a existence skutečné péče. Správní řízení prokázalo splnění obou těchto podmínek. Rodičovský vztah a synův věk 20 let v době podání žalobcovy žádosti prokázal rodný list, samotnou péči pak synovy výpovědi. Právě z výpovědi žalobcova syna nebylo možné vyvodit závěr o synově soběstačnosti. Vzhledem k tomu, že zákon hovoří o podmínce věku mladšího 21 let, nemohla žalovaná v neprospěch žalobce argumentovat věkem 20 let jeho syna. Dále žalobce namítl, že se jak žalovaná, tak před ní prvostupňový správní orgán ve věci nezabývaly zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Odůvodnění napadeného rozhodnutí tím trpí nedostatky způsobujícími nepřezkoumatelnost. Přiměřenost tohoto druhu zásahu přitom správními orgány ukládá již zákon o pobytu cizinců ve svém § 174a. Požadavkům tohoto zákonného ustanovení však prvostupňový správní orgán ani žalovaná nevyhověly. Naopak pochybily, když blíže nezjišťovaly skutkové okolnosti pro konkrétní žalobcův případ. V rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu pak žalovaná nezkoumala přiměřenost dopadů vůči příbuzným žalobce. Rovněž tyto dopady nejasně vymezila a nepoměřila s veřejným zájmem či nezákonným chováním žalobce.
3. Žalovaná ve vyjádření uvedla, že dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Této zásadě žalovaná dostála. Komplexně posoudila všechny skutečnosti plynoucí ze spisového materiálu. Bylo tedy zřejmé, o co opřela svůj závěr. K pojmu skutečné péče žalovaná zdůraznila důvodnost argumentace věkem žalobcova syna, neboť právě toto tvoří součást individuálního posouzení případu. Věk syna totiž zužuje výčet oblastí, v nichž syn na svém otci, tj. žalobci, může záviset. K otázce přiměřenosti žalovaná poukázala na absenci žalobcových tvrzení o hrozícím důsledku zamítavého rozhodnutí pro jeho rodinu. Žalovaná dále uvedla, že žalobce mohl podstatné skutečnosti uvést v rámci správního řízení. Že tak neučinil, nelze přičítat k tíži žádnému ze správních orgánů.

Posouzení věci

4. Žaloba není důvodná. Žalovaná po právu dospěla k závěru, že žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť neprokázal skutečnou péči o syna, který ostatně již není ani mladší 21 let.
5. Napadené rozhodnutí je založeno především na tom, že žalobce neprokázal skutečnou péči o syna. Nelze ale přehlédnout, že druhým důvodem, který žalovaná zmínila, je věk syna žalobce, který v době rozhodování již nebyl mladší 21 let. Nešlo přitom o pouhou poznámku žalované „pro úplnost“, ale samostatný rozhodovací důvod – žalovaná na něm ostatně setrvala i při ústní jednání. Tento důvod žalobce přitom nijak nerozporoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

Z toho plyne, že žaloba, tak jak je formulována, nemůže zpochybnit zákonnost výroku napadeného rozhodnutí, protože zůstává jeden žalobou nezpochybněný nosný důvod rozhodnutí, o nějž se opírá celý jeho výrok. Již proto soudu žalobu bez dalšího zamítl, protože po jejím věcném posouzení by nemohl rozhodnout jinak (srov. přiměřeně rozhodnutí NSS č. j. 8 Azs 59/2018-59 ze dne 25. 7. 2018, č. 3776/2048 Sb. NSS, č. j. 8 As 52/2006-74 ze dne 21. 11. 2007, č. 1655/2008 Sb. NSS, či NS sp. zn. 29 Cdo 2303/2013 ze dne 23. 10. 2013).

6. Nad rámec nezbytného pak lze uvést, že ani samotné námitky žalobce nebyly důvodné. Hlavní otázkou rozhodnou pro posouzení věci původně bylo, zda žalobce prokázal, že rodičem občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje. Syn žalobce je státním občanem České republiky a narodil se 21. 10. 1998. V době podání žádosti i v době rozhodnutí ministerstva mu bylo přes 20 let, v době rozhodnutí žalované mu bylo přes 21 let.
7. Povaha „skutečná péče“ bude lišit podle věku dítěte, jeho schopností a potřeb i potřeb celé rodiny, které vyplývají z konkrétních poměrů rodiny i světonázoru jejích členů. Obecně však lze vycházet z toho, že skutečná péče o dítě zahrnuje pouze případy, kdy cizinec potomkovi prokazatelně zajišťuje základní potřeby, osobně se o něj stará, a to s ohledem na věk dítěte, vychovává jej a vytváří mu optimální podmínky pro jeho zdárný rozvoj. Není podmínkou, aby žil s dítětem ve společné domácnosti, ale je nezbytné, aby se na péči o něj významným a pravidelným způsobem podílel (shodně rozsudek MS v Praze č. j. č. j. 3 A 127/2018-29 ze dne 4. 2. 2020, obdobně rozsudek KS v Ústí nad Labem č. j. 42 A 15/2019-20 ze dne 13. 6. 2019).
8. Nelze očekávat, že ve vztazích mezi rodiči a jejich zletilými dětmi bude rozsah a podoba péče odpovídat tomu, jak rodič pečuje o dítě dosud nezletilé. Přesto je však třeba rozlišit *skutečnou péči* rodiče o zletilého (občana Evropské unie mladšího 21 let) od běžného rodinného soužití rodičů a dětí jako rovnoprávných jedinců žijících vlastní životy podle vlastního uvážení. Faktická existence vztahů v rodině, v jejichž rámci dítě své rodiče ctí a rodiče ho naopak respektují a jdou mu všestranně příkladem, jsou po dosažení zletilosti dítěte projevem tradiční, morální povinnosti v rodinném společenství, které by v různých formách mělo trvat po celý život rodičů a dítěte. Tomu odpovídající projevy, včetně vzájemné podpory a pomoci, však samy o sobě nevypovídají o tom, že rodiče o své zletilé dítě *skutečně pečují*, a to ani, pokud žijí spolu a společně uspokojují potřeby rodiny. Skutečnou péči rodiče o zletilého je třeba rozumět zejména výše uvedené vytváření optimálních podmínek pro jeho zdárný rozvoj (typicky v době studia zletilého, kdy je sice schopen fakticky obstarat své potřeby, ale péče rodičů mu studium výrazně usnadňuje).
9. Ke skutečné péči žalobce o syna správní orgány zjistily, že syn žalobce na území České republiky pobývá od svých 8 let a pracuje od roku 2017 (tj. od 19 let). Náklady na bydlení hradí syn žalobce napůl s matkou. Jeho příjem společně s příjmem matky jsou dostatečné, žalobce jim jen přispívá. Syn žalobce v rámci zaměstnání vytváří propagační materiály pro hotely v celé Evropě. Za tím účelem hodně cestuje. Sám žalobce pracuje na X jako vedoucí oddělení dopravního zabezpečení. V roce 2018 byl na území ČR zhruba pětkrát až šestkrát, vždy zhruba na dva týdny. Se synem jinak komunikoval každý den přes internet a tímto způsobem na něj působil a vychovával ho. Na přelomu let 2017 a 2018 byl syn žalobce na území ČR osm měsíců sám, neboť matka byla s žalobcem na X. V současné

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

době se syn žalobce chce osamostatnit a koupit si byt. Zatím nemá čas si rozšířit vzdělání, protože se zabývá se kariérou. V době rozhodování Ministerstva vnitra žil žalobce společně s manželkou i synem v ČR, kde požádal o povolení k přechodnému pobytu, aby mohl na syna působit pevnou rukou a být více součástí jeho života.

10. Tyto skutečnosti správní orgány hodnotily správně. Bylo prokázáno, že syn žalobce sice žije společně s matkou a aktuálně i s žalobcem, jde však o dospělého samostatného člověka. Jeho vztah s otcem je možné označit za běžné rodinné soužití dospělých osob, které na sobě nejsou závislé finančně, výchovou či vzájemnou podporou. Přítomnost žalobce a jeho případné výchovné působení vůči synovi tak nejsou skutečnou péčí ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť jde toliko o projev přirozeného zájmu rodiče o zletilé dítě a jeho budoucí život, nikoliv projev byt' třeba jen dílčí závislosti syna na žalobci či významné a pravidelné zajišťování podmínek žalobcem pro zdárný rozvoj syna.
11. Nedůvodná pak je i námitka, že se správní orgány nezabývaly dopadem svého rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce a jeho rodiny.
12. Žalobce odpovídající námitky vznesl teprve v odvolacím řízení a žalovaný je vypořádal na str. 11 a 12 napadeného rozhodnutí. Úvahy žalovaného lze stručně shrnout tak, že syn žalobce je zcela soběstačný a napadeným rozhodnutím nedojde k rozdělení rodiny, neboť žalobce má možnost požádat o vydání jiného druhu pobytového oprávnění. Podrobnější námitky a jim odpovídající skutková tvrzení žalobce v odvolacím řízení nevznesl, takže je toto vypořádání zcela dostatečné. To platí tím spíše, že v žaloba neuvádí jedinou konkrétní výhradu k tomu, proč by úvahy žalovaného měly být nedostatečné, ať z hledisek právních či skutkových. Namítal-li tedy žalobce jen obecně, že přiměřenost dopadů měla být posouzena ve vztahu k žalobci i jeho rodinným příslušníkům na základě relevantních skutkových okolností, lze pouze uzavřít, že přesně to se stalo způsobem na věc *prima facie* přílehlavým.

Závěr

13. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žalobní námitky nerozporují všechny důvody napadeného rozhodnutí a již proto nemůže být žaloba úspěšná. Žalobu proto zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Nad rámec nezbytného shledal soud, že před žalovanou nedošlo k vadám řízení a že její rozhodnutí je zákonné. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 28. července 2021

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.